

Vuosien matka vanhemmuuteen

LUIN MANNERHEIMIN LASTENSUOJELULIITON internetsivuja, joilla sanottiin, että vanhemmuus on elinikäinen tehtävä, ennustamaton ja rikas seikkailu. ”Ensimmäistä lastaan odottava mies tai nainen on kasvamassa vanhemmaksi. Onneksi ihmiselle on annettu yhdeksän kuukautta aikaa kypsyä ajatukseseen, että hänestä tulee isä tai äiti.” Adop-tiossa vanhemmilla on ollut vuosia aikaa kypsyä ajatukseen vanhempana olemisesta. Meillä tämä taival on kestänyt adoption neuvonnan alkamisesta lähtien eli jo kolme ja puoli vuotta. Olemmeko kuitenkaan yhtään valmiimpia vanhemmiksi kuin ne, jotka valmistautuvat siihen yhdeksän kuukautta? Luulen, että vanhemmuus yllättää jokaisen sinä päivänä, kun lapsi on ensimmäisen kerran omassa sylissä, vaikka tilanteeseen olisi valmistautunut vuosia.

Mielestäni vanhemmuus on tekoja ja päätöksiä lapsen hyvinvoinnin puolesta. Tämä koskee kaikkia vanhempia, oli kyseessä biologiset vanhemmat tai adoptiovanhemmat. MLL:n internetsivuilla oli myös seuraava teksti: ”Äitinä ja isänä oleminen

on etuoikeus: vanhemmuudesta, lapsista ja omasta perheestä on lupa olla ylpeä, nauttia ja iloita. On myös lupa olla välillä ärtynyt, väsynyt ja heikko, hakea itselleen tukea.” Lapsesta iloitseminen ja perhe-elämästä nauttiminen on samanlaista kaikille vanhemmille. Myös kortin toinen puoli eli väsymys ja tuen tarve on samanlaista jokaisella. Saattaa kuitenkin olla, että adoptiovanhemmilla on suurempi kynnys kertoa väsymyksestään, sillä lasta on odotettu niin pitkään ja hartaasti, että saattaisi tuntua vääraltä kokea negatiivia tunteita. Kaikkilla on kuitenkin yhtäläinen oikeus kohdata tunteita laidasta laitaan, oli lasta odotettu yhdeksän kuukautta tai useita vuosia.

SISKONI KERTOI VÄHÄN AIKAA sitten lapsilleen meidän adoptio-odotuksestamme. Kumpikaan ei ollut sen kummemmin ihmetelty, mistä adoptioon annettavat lapset tulevat, vaan he pitivät adoptioasiaa lähestulkoon normaalina. Siskoni oli varmistanut 7-vuotiaalta tyttäreltään, onko hän tietoinen, mitä adoptio tarkoittaa. Vastaus oli ollut hy-

vinkin napakka: ”Totta kai, Itse Ilkimyksesäkin mies adoptoi kolme tyttöä”. Elokuvan nähneenä tiedän, mistä hän puhui, vaikka ehkäpä tuo kyseinen elokuva ei tarjoa parasta mahdollista ajatusta lapselle adoption oikeasta kulusta. Mutta pääasian hän ymmärsi, eli jostain tulee lapsi, jolle me alamme vanhemmiksi.

Kirjoittaessani tätä juttua lattialla vipeltää 8-viikkoinen koiranpentu. Haimme sen kotiin neljä päivää sitten, ja aika on mennyt nopeasti pennun ja vanhemman koiran touhuja seuratessa. Sisarkateutta näiden välillä en ole huomannut, mutta toki vanhempi koira on tuonut jo hieman omaa rooliaan esille. On mukava seurata, kuinka lähellä koirien käyttäytyminen on ihmislapsen käyttäytymistä vastaavassa tilanteessa. Siihen, että pääsen seuraamaan kahden lapsen sisarsuhteita omakohtaisesti, on vielä pitkä matka, mutta toivottavasti ensimmäisen lapsen saapuminen on lähempänä kuin arvaammekaan.

Heidi

KUVA /istock

SAMIN uusimmat kuulumiset voit lukea osoitteesta www.adoptioerheet.fi/odotus.

Yhdessä adoptiopollulla

Julkaistu Adoptioerheet-lehdessä 4/2014